

IGRA UTROJE

Jedna, naizgled hladna, tiha, suzdržana, belog tena, profinjenih crta lica i smaragdnih očiju koje vas fiksiraju pre nego što dođete do daha. Druga, markantna crnka, dečje zaigrana, glasna i nasmejana da na prvi pogled pomislite kako je s njom uvek dobra zabava. Ali dok se spremaju da zakorače na scenu, dok se presvlače u svoje kostime, polako se otvaraju u neobaveznom razgovoru, i jedna i druga menjaju svoje uloge, transformišući se vešto i brzo.

Nataša u trenu oblači Norin kombinezon prekriven šljokicama i postaje zanosno zavodljiva, smela i spremna za igru. Anđelika dobija oreol sete, koja je tako karakteristična za nedoljubljene žene, željne nežnosti. A kada među njih dve dospe muška energija (Branislav), opet nastaje zaokret... čas je jedna smerna i suzdržana, dok ova druga neprikriveno zavodi, čas druga ravnodušno stoji, dok druga veselo zavodi... ta i druga mnogobrojna lica žene danas tako hrabro i tačno igraju Nataša Tapusković i Anđelika Simić, izuzetne glumice raskošnog talenta u predstavi Nora! Šta se dogodilo nakon što je Nora napustila muža u JDP-u, uz maestralnog Branislava Lečića, koji se i na sceni baš kao i u životu daje 100%.

Tekst: Lj. S.
Foto: Marko Poplašen
Šminka: Inglot
Frizura: Paradiso

**UVEK JE MOGLO BOLJE.
I MOGLO JE VIŠE. STALNO
SE OSEĆAM POTPUNO
NEISKORIŠĆENO.**

NAJSNAŽNIJE GLUMAČKO ISKUSTVO?

Nataša: Za mene se najsnažnije glumačko iskustvo dešava u onom trenutku kada osetim da sam krajnje prisutna na sceni ili unutar filmskog kadra. Taj trenutak u kome se moje biće potpuno sažima sa zahtevima i zadatostima situacije, okolnosti i lika koji tumačim. To su trenuci kada moja uobrazilja leti visoko i može mnogo. Njima se mi glumci posebno radujemo, a i publika ih prepoznaje kao trenutke retke istine i autentičnosti.

Anđelika: Verujem da je to moja svaka uloga, pre svega: Heda Gabler, Vendla, Viola, Ligeja, Anabela, Ana Pavlovna, Linde...

Branislav: Uvek sam kao glumac povezivao sopstveni život sa scenskom umetnošću. Moglo bi se reći da je to, u stvari, bilo jedinstveno pozorište. Jedno telo s dve ruke. Sve što je uticalo na moj život videlo se na sceni. A kasnije je i scena počela da vraća pozorišno iskustvo u život. Tako da su snažne uloge one koje su ostavile utisak, uticale na moj život i takođe bile inspirisane njime. U pozorištu, recimo, Per Gint, Melhior u „Buđenju proleća” Franka Vedekinda, Hamlet, Vajgang u predstavi „Nora!” Elfride Jelinek... a na filmu i televiziji: Crni, Šantić, Gavriilo Milentijević, Japanac, Teja u „Profesionalcu”...

ISKRENO, KAKO REAGUJETE NA NAGRADE?

Nataša: Nagrade motivišu, daju krila za dalje, potvrda su i materijalizacija našeg truda i posvećenosti.

Anđelika: Iskreno, obradujem se.

Branislav: Iskreno, veliko zadovoljstvo, ali takođe iskreno – ne zavisim od toga.

UVEK JE SVE BAŠ ONAKO KAKO JE TREBALO DA BUDE.

ŠTA VAS ISCRPLJUJE, A ŠTA MOTIVIŠE KADA PRIPREMATE ULOGU? A U ŽIVOTU?

Nataša: Motivise me zajednička posvećenost i razumevanje tokom procesa rada na predstavi. Zaista je od presudne važnosti da jedna grupa umetnika zajednički diše i progovori istim jezikom. Tada nastaju velika umetnička dela koja mogu da porode večnost. Retka situacija u mom iskustvu, valjda se podrazumeva kako glumac treba da ima čud koja mu ne dozvoljava da se liši egocentričnog, subjektivnog pogleda na određenu umetničku realnost. Istina je pak na drugoj strani. Iscrpljuje me nedostatak tog jedinstva i međusobne razmene.

Anđelika: Najpre me motiviše tekst ili scenario. I tim s kojim sve to stvaram. Ali ništa me više ne iscrpljuje, ne dam. Ranije su me uznemiravale i umarale te vanjske okolnosti, odnos prema kulturi uopšte.

Branislav: To vam je kao putovanje. Imate tremu da krenete, a onda vas sve vreme drži uzbuđenje dok putujete, tačnije istražujete komad, lik, a na samom kraju sve liči na san i pojavi se tuga što ga više nema. Za predstavu je to mnogo bolje jer, s vremena na vreme, uvek možete ponovo da sanjate, zato što se ona igra, na repertoaru je. Tako da meni rad nikad nije bio teret, samo uzbuđenje i radost. U životu me motiviše energija i kreativnost. Volim da učestvujem u stvaralačkim projektima, volim da zidam – novu predstavu, nov projekat, dobar brak, dobre i kvalitetne odnose s decom i divna prijateljstva. Iscrpljuje me glupost, pogotovo kad je agresivna. Prevara i izdaja.

KADA SE OKRENETE I POGLEDATE ŠTA JE ONO ŠTO STE URADILI, DA LI KAŽETE DA JE MOGLO DRUGAČIJE, BOLJE? ILI PAK DA JE SVE ISPALO BOLJE NEGO ŠTO STE OČEKIVALI?

Nataša: Uvek je sve baš onako kako je trebalo da bude.

Anđelika: Ispalo je sve onako kako je i trebalo da bude, za moje najveće dobro!

Branislav: Uvek je moglo bolje. I moglo je više. Stalno se osećam potpuno neiskorišćeno. Izgleda da su moji resursi očigledno veći. Koliko god da uživam u tome, toliko i patim, zbog neiskorišćenosti. Život koji me uzbuđuje uvek je 100%. Možda se zato i osećam stalno mlad.

KOLIKO JE TEŠKO U VAŠEM POSLU SAČUVATI PORODICU I KAKO INSPIRIŠETE DECU DA ODRASTAJU SREĆNO?

Nataša: Danas je posebno težak zadatak sačuvati porodicu da ostane zdrava i vitalna, svejedno da li ste glumac, pekar ili bankar. Potrebe koje nameće današnjica treba relativizovati. Pogledati ih iz jednog drugog ugla. Rasteretiti život svakojakog viška, pojednostaviti ono što će nas učiniti spokojnim i srećnim. A decu neprestano obasjavati svetlošću našeg odraza. To će ih autentično i celovito ohrabriti i uveriti da je život zaista smislen i čaroban!

Andelika: Ljubavlju, bezuslovnom ljubavlju. Govoriti im da su veličanstveni, posebni, jedinstveni i čarobni. Negovati i čuvati njihovu božansku prirodu. I sopstvenim primerom im pokazati kako da budu srećni. Da je sreća naš jedini cilj, cilj svih naših ciljeva. I kada tražimo dobar život i uspeh i sigurnu ljubav, mi u stvari tražimo sreću. Sreću treba da tražimo, odnosno da je traže pre svega toga. U sebi, u svakom danu, u jutru, da su srećni bez ikakvog posebnog razloga, samo zato što postoje. I da je porodica iznad svega. Treba staviti porodicu na prvo mesto.

Branislav: Jako teško. Malo je osoba koje su spremne da shvate i tolerišu strast koju nosite prema svojoj profesiji, jer one to doživljavaju kao nedostatak pažnje i ljubavi prema sebi. To je nešto duboko u čoveku. Ta strast nije konkurencija, a pogotovu ne u personalnoj ljubavi, ona se uvek može deliti s onom koju voliš. Ali samo ako smo oboje u duhu. Kod dece negujem njihovu samostalnost, da niko umesto njih neće donositi ključne odluke o njihovom životu. Da odmalena moraju imati živ kontakt sa svojim unutrašnjim bićem.

OMILJENA TEMA MEĐU MUŠKARCIMA I ŽENAMA NA POLJU HUMORA JESU ODNOSI, ŠTA JE SMEŠNA STRANA VAŠEG ZAJEDNIČKOG ŽIVOTA?

Nataša: Meni ništa nije smešno. A možda mi je baš to najsmješnije – sve uzimam tako preozbiljno. Zajednički život je neprekidan rad, usaglašavanje, večno adaptiranje i pored tako dobrog poznavanja saputnika. U pauzama tog rada sebi se nasmejem najviše zbog toga što neke stvari nikako da naučim.

Andelika: To je pitanje za prijatelje i ljude koji nas okružuju.

Branislav: Ono čemu bi se svakodnevno trebalo smejeti – ako ne znamo da se smejemo, moramo naučiti. Ne samo ceo život nego i svakodnevicu treba shvatiti kao igru, igru dvoje u pesku, gde

dečak i devojčica prave zamak, ukrašavaju ga, rade neprekidno, a nikad se ne zna ko će ga porušiti, ali to ne znači kraj. Sutra je nov dan i opet će se sastati da se igraju. Znači da je važna radost i igra. Kada dvoje tako grade, taj zamak se ne vidi, on je u njima, a ovaj od peska uvek neko ruši.

U ČEMU, SEM U GLUMI, JOŠ VIDITE SVOJU KREATIVNOST?

Nataša: Sem u glumi, primećujem da ona postoji dok pišem, kuvam, uređujem stan...

Andelika: U svemu što ja jesam.

Branislav: U nepristajanju da stvari budu konačne. Shvatam život kao dinamiku, kao proces u kome je neprekidno potrebno naše prisustvo – i fizičko, i emotivno, i mentalno i duhovno. Ako vam je potrebna šifra za mladost, besplatno sam vam je dao.

KADA STE VI NAJVIŠE VI, U KOJIM TRENUCIMA, S KOJIM LJUDIMA?

Nataša: Trudim se da u svakoj situaciji uvek budem najviše ja. To verovatno izgleda sasvim različito u različitim situacijama i pored različitih ljudi. Prosto reagujem na život, ljude, dešavanja, i to uvek na sebi svojstven način.

Andelika: Trudim se da u svakom trenutku svog života uvek to budem ja.

Branislav: S onima koje volim.

PREPORUČITE NAM PREDSTAVU, KNJIGU, IZLOŽBU, FILM ILI EDUKACIJU ZA „RAST U DUHU“.

Nataša: Preporučujem većinu literature koju izdaje LOM, na primer, pesme Čarlsa Bukovskog, Karverove pripovetke, Selina, Milenu Marković...

Andelika: „Razgovori s Bogom” Nila Donalda Volša, knjige 1, 2 i 3. Izložba „Pupin” u Istorijskom muzeju, produžena do juna.

I KADA TRAŽIMO DOBAR ŽIVOT I USPEH I SIGURNU LJUBAV, MI U STVARI TRAŽIMO SREĆU, A SREĆU TREBA TRAŽITI U SEBI, U SVAKOM DANU, U JUTRU, DA BUDEMO SREĆNI BEZ POSEBNOG RAZLOGA, SAMO ZATO ŠTO POSTOJIMO

Predstava „Nora!” u Jugoslovenskom dramskom pozorištu.

Branislav: Naravno, Lekart edukativni centar (lekart.rs). Tu imate i knjige i praksu, a i nastup pred publikom. Naš podnaslov je „Nikad nije kasno da otkriješ sebe”.

ŠTA JE ONO ŠTO BISTE NAM REKLI, A DA VAS NISMO PITALI?

Nataša: Ako me već niste ništa pitali, rado bih ćutala.

Andelika: Želim da vam kažem – hvala. Imate kvalitetan, zanimljiv i bogat časopis, čuvajte ga.

Branislav: Jedva čekam da me niko ništa ne pita! Da se odmorim i od vas i od sebe samog. To vam je druga strana medalje „biti poznat”.